

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului Paraico Artiom, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 martie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2016, în cauza penală în privința lui

Paraico Artiom Mihail,

născut la 26 octombrie 1986, originar din or. Glodeni, str. D.Cantemir 38, domiciliat până la reținere în mun. Chișinău, str. Pandurilor 2, ap. 55.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 27 iulie 2015 - până la 04 martie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 05 aprilie 2016 - până la 09 iunie 2016 (instanța de apel);*
- 3. de la 15 august 2016 - până la 18 ianuarie 2017 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 martie 2016 Paraico Artiom a fost condamnat în baza art. 188 alin.(2) lit. b), d), e), f) Cod penal, la 9 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Paraico Artiom la 25 aprilie 2015, aproximativ la ora 17³⁰, prin înțelegere prealabilă și de comun acord cu o altă persoană în privința căruia cauza penală a fost disjungată, acționând împreună și având aceeași intenție de a o ataca pe Șcerbu Vasilisa, în scopul sustragerii bunurilor acesteia, s-au întâlnit în mun. Chișinău.

Astfel, Paraico Artiom fiind organizatorul comiterii infracțiunii, au împărțit rolurile între ei și, ulterior, cu un taxi au venit pe adresa mun.

Chișinău, str. Grenoble 199, unde Paraico A. a rămas în taxi, iar persoana în privința căreia cauza penală a fost disjungată, fiind fostul locatar a apartamentului nr.73 al cet. Șcerbu V., a intrat în apartament, atacând-o pe ultima, i-a pus la gât un cuțit de bucătărie și, spunând că o va omorî, i-a tras de la urechea stângă un cerclu din aur cu greutatea de 3 gr. în valoare de 2700 lei, cauzându-i potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1873 din 29 aprilie 2015, vătămare neînsemnată.

Continuându-și acțiunile sale, persoana în privința căreia cauza penală a fost disjungată, a tras de la gâtul victimei Șcerbu V. un lăncșor cu o cruciuliță din aur cu greutatea totală de 9 gr., în valoare totală de 6500 lei, după care a ieșit din apartament, s-a urcat în taxi, unde îl aștepta Paraico A., căruia i-a transmis bunurile sustrase, astfel, cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă în valoare totală de 9300 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apel inculpatul și avocatul acestuia Mîrzîncu Aurelia, care au solicitat, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare. Inculpatul a menționat că poziția sa nu a fost luată în considerație de către instanța de fond, astfel nu a avut posibilitatea să depună careva declarații sau explicații. Sentința de condamnare se bazează pe declarațiile persoanei în privința căreia cauza penală a fost disjungată, care este și el la rândul său condamnat, fără a se ține cont de martorii apărării. Prin urmare, i-a fost încălcat dreptul său la apărare în cadrul procesului penal. Suplimentar, avocatul a indicat că cauza a fost examinată unilateral, nu s-a ținut cont de faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina la nici o etapă a procesului penal. Totodată, nu a fost stabilit în acțiunile inculpatului existența laturii obiective și subiective a infracțiunii de tâlhărie, nefiind demonstrat faptul că Paraico A. ar fi avut careva atribuție la comiterea infracțiunii, or, persoana în privința căreia cauza a fost disjungată a fost cel care a atacat partea vătămată, precum și a vândut obiectele din aur sustrase. Mai mult ca atât, declarațiile acestuia nu au fost confirmate prin alte careva probe.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2016, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate.

5. Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că probele cercetate de prima instanță, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și

coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui corect au fost încadrate în prevederile art.188 alin.(2) lit.b),d),e),f) Cod penal, potrivit elementelor constitutive „*tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea unei violențe periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvârșit de două persoane, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”.

La fel, instanța a reținut că Paraico A. nu a participat nemijlocit la comiterea atacului tâlhăresc, însă din probele administrate și cercetate în ședința de judecată rezultă cert că el e fost organizator, cel care a organizat săvârșirea infracțiunii și a dirijat cu realizarea ei, a contribuit personal prin sfaturi, indicații, și anume inculpatul i-a propus persoanei în privința căreia cauza a fost disjunctă (Spătărenco N.) să comită atacul tâlhăresc cu scopul de a sustrage cerceii și lanțul din aur al părții vătămate, deoarece avea o datorie mare pe care trebuia să o restituie, tot inculpatul a planificat comiterea infracțiunii. De asemenea, inculpatul a comandat un taxi, taximetristul fiind un cunoscut de al său cu care au mers împreună cu Spătărenco N. până la blocul locativ unde locuia partea vătămată la etajul I, i-a dat acestuia cuțitul cu care să comită atacul, să amenințe victima, așteptându-l în taxi, iar după comiterea infracțiunii au fugit împreună cu același taxi de la locul comiterii infracțiunii, tot el a telefonat, a căutat persoanele cărora să vândă articolele din aur dobândite în rezultatul comiterii atacului tâlhăresc, iar banii obținuți după realizarea bunurilor sustrase i-au împărțit între ei, astfel se confirmă cu certitudine că Paraico A. prin acțiunile sale a fost și complice la comiterea infracțiunii incriminate.

Totodată, argumentul inculpatului precum că declarațiile lui Spătărenco N. nu corespund veridicității, instanța l-a considerat ca declarativ, deoarece în cadrul ședinței de judecată s-a constatat că Spătărenco N. a fost condamnat în baza art. 188 alin.(2) lit. b), d), e), f) Cod penal, cauza fiind examinată în procedură simplificată, astfel prin această sentință s-a stabilit că infracțiunea de tâlhărie a fost comisă de către Spătărenco N. împreună cu Paraico A. Sentința nominalizată este definitivă și irevocabilă, care are putere de lucru judecat.

De asemenea, instanța a considerat ca neîntemeiate argumentele avocatului că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii,

sau a fost probat existența infracțiunii comise, intenția directă a acestuia și scopul de cupiditate.

Instanța de apel a respins argumentele inculpatului precum că nu i-a fost respectat dreptul la apărare, menționând în acest sens că în cadrul examinării cauzei a fost respectat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 CEDO și anume Paraico A. pe tot parcursul procesului penal i-a fost asigurată asistența juridică de către avocat atât la urmărirea penală, cât și în cadrul ședințelor instanței de fond și de apel. El a beneficiat de dreptul de a dispune de timp și facilitățile necesare apărării, a avut posibilitatea să ofere întrebări și să primească răspunsuri.

Astfel, au fost considerate nejustificate motivele inculpatului că instanța de fond și-a întemeiat concluzia despre vinovăția sa doar pe declarațiile lui Spătăreanu N., deoarece acest martor a fost audiat în cadrul ședinței de judecată în prezența lui Paraico A. și avocatului acestuia, care a avut posibilitatea să acorde întrebări, să stabilească unele circumstanțe și a primit răspunsuri la ele.

Prin urmare, argumentele inculpatului referitor că lui i-a fost încălcat dreptul la apărare, nu are nici un suport justificativ, având un caracter declarativ.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului Paraico A., care, invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.1) pct.6) și 12) CPP, solicită casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii imputate.

În argumentarea recursului a menționat că organul de urmărire penală nu a prezentat probe pertinente și concludente care ar demonstra vinovăția lui Paraico A. în comiterea infracțiunii imputate, iar persoana nu poate fi pusă sub învinuire doar în baza declarațiilor făptuitorului Spătăreanu N., care a aplicat violență fizică și a sustras bunurile nominalizate în speță. În acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, deoarece Paraico A. nu a fost persoana care a agresat-o fizic pe partea vătămată, or, victima Șcerbu V. a declarat că a fost atacată anume de băiatul care a fost la gazdă, Spătăreanu N., care i-a pus cuțitul la gât și i-a sustras bunurile din aur.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra

recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatului, solicitând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, iar motivele date nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) CPP. Instanța de apel, potrivit art. 101 CPP, a verificat și apreciat toate probele din punct de vedere al pertinentei și concludenței, utilității și veridicității ei, precum și s-a pronunțat asupra tuturor motivelor apelanților, iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, avocatul Bobeica V. în numele lui Paraico A. invocă temei de casare a hotărârilor judecătorești contestate pct.6) și 12) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar ori instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și faptei săvârșite de către Paraico A. i s-a dat o încadrare juridică greșită*, totodată din conținutul recursului se întrevede și temeiul pentru recurs prevăzut de pct.8) al normei nominalizate - *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Colegiul penal constată că, motivele invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor.

Cu referire la temeiul pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, invocat de către avocat în recursul declarat, Colegiul penal îl apreciază ca fiind formal indicat, nefiind desfășurat, deoarece nu a indicat care anume situație, prevăzută la prevederea legală a

temeiului menționat, este incidentă în cauză.

Sub acest aspect, instanța de recurs constată că temeiul pentru recurs nominalizat a fost indicat pur declarativ și este neîntemeiat, deoarece recurentul nu a specificat concret în ce constau erorile prevăzute de respectivul temei pentru recurs.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective.

Totodată, Colegiul reține că avocatul Bobeica V. în numele inculpatului, în recursul declarat critică aprecierea de către instanța de apel a probelor administrate la caz, însă argumentul invocat nu este prevăzut de lege ca temei pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Astfel, atât instanța de fond, cât și cea de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Paraico A. privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin.(2) lit.b), d), e), f) Cod penal, să fie întemeiată și legală.

Necăținând la faptul că, inculpatul vina nu a recunoscut-o, instanțele de fond și apel au constatat că vinovăția acestuia pe deplin a fost dovedită prin: - *declarațiile părții vătămate Șcerbu V., a martorilor Șcerbu I., Tacu Gh., Spătăreanu N.*, ultimul declarând că îl cunoaște pe inculpat. El este condamnat pentru infracțiunea comisă împreună cu Paraico A. Dânsul și-a recunoscut vinovăția și cauza a fost examinată în procedură simplificată. Cu inculpatul se cunosc din anul 2015. La data de 25.04.2015 l-a telefonat Paraico A. și l-a chemat să discute, astfel s-au întâlnit în jurul orelor 12.00-13.00, în sect. Centru, lângă

“Macdonalds”. Inculpatul se afla cu încă o persoană pe nume Circii, care avea un automobil de model “BMW X5”, și când el s-a urcat în automobil, Paraico A. i-a spus că el are o datorie de 30 000 lei față de o persoană și că trebuie să i-o restituie, astfel i-a propus să lucreze la el. După ce au discutat, a plecat acasă pe str. Dokuceaev. A afirmat că inculpatul i-a propus să meargă la Șcerbu V. să îi ia lăntșorul de la gât și cerceii, iar când el i-a spus că nu este de acord, inculpatul i-a spus că dacă refuză, îl va urca în portbagaj și îl va duce, iar mai mult nu se va întoarce. I-a spus să plece acasă, iar el seara îl va telefona. În jurul orei 17⁰⁰, Paraico A. l-a telefonat și au convenit să se întâlnească în fața magazinului “Maraton”. Când a ajuns la magazinul nominalizat, inculpatul deja se afla acolo într-un taxi de culoare roșie și i-a spus că vor merge împreună. Din discuție a înțeles că Paraico A. se cunoștea cu șoferul taxiului, dat fiind faptul că ei discutau despre o fată care trebuia să vină de la Moscova. A menționat, că șoferul taxiului avea vârsta de circa 40 ani. El a urcat în mașină și au mers împreună la Șcerbu V. Ajungând în fața blocului casei părții vătămate, Paraico A. a rămas în automobil și i-a dat lui un cuțit ca să sperie victima și să-i ia lanțul, amenințându-l cu răfuială fizică în caz că nu va face precum i-a spus. Când Șcerbu V. i-a deschis ușa, el a intrat, i-a smuls lăntșorul de la gât și un cercel. Careva leziuni nu i-a cauzat părții vătămate. A afirmat că Șcerbu V. s-a speriat de faptul că el era cu cuțitul în mână. Când a ieșit, a urcat în taxi, i-a transmis bunurile și cuțitul lui Paraico A. pentru că acesta trebuia să-și achite datoria. Inculpatul l-a liniștit și i-a spus că totul va fi bine. Au mers apoi în sect. Centru, de unde, pe drum, lângă un magazin, l-au luat și pe Eugen. A explicat că, inculpatul a luat de la d-na Liuba de la Poșta Veche numărul de telefon al lui Eugen, iar acesta la rândul său, ia transmis inculpatului numărul doamnelor care cumpără aur. Ulterior, Paraico A. le-a telefonat pe acestea și s-au înțeles să se întâlnească. Au mers împreună la magazinul „Elat”, unde, Paraico A. s-a dat într-o parte cu ambele doamne, una blondă și alta brunetă, au discutat, și cărora le-a comercializat aurul. În acel moment, el stătea la o masă față în față cu Eugen. Paraico A. i-a transmis lui pentru cele comise 200 lei, spunându-i să plece. Martorul a afirmat că inculpatul a vândut obiectele din aur care au fost sustrate de la victima Șcerbu V. și i-a spus că o să mai apeleze la el. Nu cunoaște la ce sumă au fost vândute bunurile. Taxiul a fost achitat de inculpat. A mai relatat că, atunci când a fost telefonat de Paraico A., el se afla la țară, și a venit în oraș doar din motiv că a

fost amenințat de acesta că o să fie bătut. Ulterior, l-a mai amenințat cu bătaie și cu moartea, invocând că nu-i pasă că o să mai primească 5 ani pentru dânsul, ba chiar și a sărit la dânsul la bătaie. A indicat că o săptămână înainte de a comite infracțiunea respectivă, Paraico A. chiar la băgat în portbagajul unui automobil. A explicat că Paraico i-a găsit gazda, și anume el a discutat la telefon cu d-na Galina, fiica lui Șcerbu V. Atunci când el s-a dus la gazdă, Paraico A. l-a ajutat să-și ducă lucrurile în apartamentul nr.73 de la etajul I și anume atunci a văzut-o pe Șcerbu V. și că aceasta avea lăntișor de aur la gât. În acel moment, în apartament se afla doar victima Șcerbu V., iar ulterior a venit și fiica ei care l-a văzut pe Paraico A. A indicat că la data comiterii infracțiunii, el deja nu locuia la gazdă. A afirmat că în acea zi, el a mers la Șcerbu V. anume cu scopul de a-i sustrage lăntișorul și sunând la ușă, i-a spus părții vătămate că a venit după niște haine. A comunicat că a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) și art. 188 alin. (2) Cod penal, iar anterior nu a fost judecat. În cadrul ședinței de judecată, martorul a declarat totul așa cum s-a petrecut și nu a făcut-o pentru faptul că să-i fie redus din pedeapsă. A indicat că, la 25 aprilie 2015, numărul său de telefon se finisa cu cifrele 21 sau 85, nu ține minte concret, pentru că avea 2 numere de telefon; - *declarațiile martorului Izmailascaia G.*, care a declarat că la 25 aprilie 2015, în jurul orelor 18³⁰, inculpatul a venit în barul din magazinul „Elat”, împreună cu un băiat și cu Eugen care se află în coridor, unde i-au vândut unei cunoscute de a ei, pe nume Rita, un lăntișor de aur. Băiatul, numele căruia nu-l știe, are o înălțime de aproximativ 1,68 m, părul castaniu, suplu, cu vârsta de aproximativ 25 ani, fiind vorbitor de limba rusă. A menționat că ea l-a recunoscut la IP s. Botanica. A indicat că persoana din imaginea nr.3 din procesul-verbal de recunoaștere a persoanei, acesta fiind Spătărencu N. este anume tânărul care a venit împreună cu Paraico A. și cu Eugen la magazinul „Elat”. Ea nu cunoaște nici numele inculpatului și nici a tânărului respectiv. Nu ține minte exact dacă lăntișorul vândut era cu cruce sau fără și nu cunoaște la ce preț au fost vândute acestea. A indicat că anume Spătărencu N. avea asupra sa bunurile și că anume el a discutat cu Rita, el a vândut bunurile și tot el a luat banii. El nu a spus despre proveniența aurului. A afirmat că Eugen este cunoscutul său, astfel el a sunat-o pe dânsa și i-a spus că are spre vânzare un lanț de aur. Ea la rândul său, i-a propus Ritei să-l cumpere și au convenit să se întâlnească la „Elat”, deoarece ea se afla acolo în acel moment. A înțeles că Jenea este

cunoscutul inculpatului Paraico A.. A indicat că ei cu toții s-au așezat la masă și Spătăreanu a indicat prețul cu care dorea să vândă lăntișorul iar inculpatul Paraico A. nu a participat la negocieri, ci doar stătea la masă; - *declarațiile martorului Cuciaș E.*, care a explicat că pe inculpatul Paraico A. și pe martorul Izmailscăia G. îi cunoaște. Cu inculpatul se cunoaște de aproximativ un an de zile și niciodată nu l-a văzut ca acesta să vândă aur. La 25 aprilie 2015, s-a întâlnit cu Izmailscăia G. și Rita la „Elat”. A explicat că, în acea zi, la el la lucru, pe adresa str.G. Vieru, 5, în jurul orelor 11⁰⁰, a venit Paraico A. și a stat acolo până la orele 17³⁰, lipsind circa 10-15 minute. Lângă cazinoul „Fortes” la care el lucrează, din ambele părți mai sunt amplasate câte un cazinou. Nu cunoaște dacă la 25.04.2015, inculpatul a intrat în cazinoul de vis-a-vis. La serviciu sunt instalate camere de luat vedere și dacă nu greșește înregistrările se păstrează câte 5 zile. A concretizat că inculpatul pleca și se întorcea de mai multe ori, orele exacte nu le cunoaște, iar la ora 17⁰⁰, când s-a întors, l-a întrebat pe el dacă acesta are cu sine buletin de identitate. Nu a auzit nici o discuție la telefon purtată de inculpat, înainte ca acesta să-l întrebe de buletin. Nu cunoaște ca la acel moment, inculpatul să fi avut aur. A explicat că la urmărirea penală a indicat că Artiom a venit la dânsul la lucru la 25.04.2015 la ora 17⁰⁰, din motiv că l-au întrebat când Artiom s-a apropiat și l-a întrebat unde se poate de vândut aurul. Nu ține minte exact la ce oră la văzut ultima dată pe inculpat, înainte de ora 17⁰⁰, deoarece era ocupat cu lucrul. Aproximativ la ora 17³⁰ au mers împreună cu inculpatul la intersecția str. Ștefan cel Mare și str. Armenească, unde s-au întâlnit cu o altă persoană, numele și familia ei nu le cunoaște, care a venit cu un taxi de model „Dacia”. Anterior, el nu s-a mai întâlnit cu persoana dată. Tânărul a ieșit din taxi, apoi a discutat ceva cu Artiom, după care inculpatul s-a apropiat de el, i-a arătat bijuteriile din aur, și l-a întrebat dacă nu cunoaște vre-o persoană căruia poate să-l vândă. A menționat că Paraico A. avea ceva bani la sine, deoarece el a achitat taxiul. Tânărul s-a întâlnit cu Artiom anume pentru ca acesta să-i comercializeze aurul. Nu a văzut ca acesta să-i fi transmis lui Paraico A. alte obiecte decât aurul. Ulterior, inculpatul i-a restituit aurul tânărului. Astfel, ei toți trei au urcat în taxiul cu care a venit acea persoană și s-au deplasat spre CC „Unic”, unde Artiom s-a întâlnit cu o fată pe care el nu o cunoaște căreia i-a transmis 100 lei. Paraico A. l-a întrebat dacă el are buletin de identitate pentru a putea să predea aurul în lombard, astfel, ei s-au oprit la un lombard

din str. Armenească, acesta însă nu lucra. Ulterior, inculpatul l-a rugat să-i închirieze cu buletinul său, un apartament pentru 24 ore. Pentru apartamentul închiriat, Evghenii și Artiom au achitat în mod egal câte jumătate din sumă. A indicat că toți împreună s-au deplasat spre CC „Elat”. A menționat că anume persoana cu care ei s-au întâlnit, care era de vârstă mai mică ca inculpatul a propus aurul spre vânzare. Când au venit la „Elat” Galina era cu o doamnă blondă care și a procurat aurul, însă nu cunoaște la ce preț, banii însă i-a luat persoana cu care ei s-au întâlnit. Persoana care a vândut aurul era mai josuț ca dânsul, avea în jur de 19-20 ani, era scurt frezat și era smolit. A recunoscut persoana respectivă din procesul-verbal de recunoaștere, persoana sub nr. 4 - Spătăreanu N. De la „Elat”, ei au plecat împreună cu același transport și s-au despărțit abia la str. Ismail, el rămânând cu Paraico A. Nu a văzut ca Spătăreanu N. să-i fi transmis banii lui Paraico A. A concretizat că de la ora 17⁰⁰ până la 17³⁰ când au plecat de la serviciu de pe adresa str. Grigore Vieru, 5 și până când ei s-au despărțit de Spătăreanu, la str. Ismail, el a fost permanent alături de Paraico A. Inculpatul i-a spus că are o datorie mare și are nevoie de bani, suma concretă nu și-o amintește; - *procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.04.2015*, unde au fost consemnate acțiunile de cercetare a ap. 73 din str. Grenoble 199, mun. Chișinău, fiind ridicat un cercel identic celui sustras; - *procesele-verbale de recunoaștere a persoanei din 25.04.2015*, potrivit căreia Șcerbu V. l-a recunoscut pe Spătăreanu N. ca fostul locatar, care în ziua nominalizată, în jurul orei 17³⁰, a comis un atac tâlhăresc asupra acesteia, deposedând-o de mai multe bunuri și din 04 mai 2015, din care rezultă că martorii Izmailscăia G. și Cuciaș E. l-au recunoscut pe Spătăreanu N. ca fiind persoana care pe 25 aprilie 2015 în jurul orei 17³⁰, a vândut un cercel din aur și un lăntișor din aur, iar pe Paraico A. tânărul care era împreună cu Spătăreanu N. și care a luat suma de 2200 lei, bani câștigați de la vinderea aurului; - *procesul-verbal de recunoaștere a obiectului din 27.04.2015, raportul de expertiză nr. 1873 din 29.04.2015*, potrivit căreia lui Șcerbu V. i-au fost cauzată vătămare neînsemnată; - *procesul-verbal de percheziție corporală a lui Paraico A.*

Conținutul probelor menționate mai sus, care au fost amplu analizate și obiectiv apreciate de instanțele de judecată, confirmă cu certitudine săvârșirea de către inculpatul Paraico A. a faptei imputate, care întrunește elementele infracțiunii de tâlhărie.

Inculpatul atât la urmărirea penală, cât și în ședințele de judecată a negat vinovăția, că ar fi comis în complicitate atacul asupra unei persoane cu scopul sustragerii bunurilor din aur, însoțit de amenințarea cu aplicarea unei violențe periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvârșite prin pătrundere în locuință, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile. Totodată, din declarațiile martorului Spătărenco N., rezultă că inculpatul Paraico A. i-a spus că are o datorie de 30000 lei față de o persoană și că trebuie să o restituie, astfel i-a propus să lucreze la el. Inculpatul i-a propus să meargă la partea vătămată Șcerbu V. ca să-i ia lucrurile din aur (lanțul de la gât și cerceii), în caz dacă refuză, îl va urca în portbagaj și nu se va mai întoarce. Ajungând lângă blocul locativ al victimei, Paraico A. a rămas în taxi, dar lui i-a dat un cuțit ca să o sperie și să-i ia lanțul, amenințându-l cu răfuială fizică în caz că nu va face cum îi spune.

Mai mult ca atât, declarațiile lui Spătărenco N. coroborează cu celelalte probe administrate la materialele cauzei ce confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Totodată, instanța de recurs conchide că instanța de apel corect a reținut că necătând la faptul că Paraico A. neagă participarea la comiterea atacului tâlhăresc, însă prin probele administrate și cercetate în ședința de judecată rezultă cert că inculpatul a fost organizator, cel care a organizat săvârșirea infracțiunii, dirijând cu realizarea ei, tot el a contribuit personal la săvârșirea infracțiunii prin sfaturi, indicații.

Astfel, Paraico A. i-a propus, adică a fost inițiatorul ca Spătărenco N. să comită atacul tâlhăresc, cu scopul de a sustrage cerceii și lanțul din aur al părții vătămate, deoarece el (Paraico A.) avea o datorie mare pe care urma să o restituie. Tot, inculpatul a planificat comiterea infracțiunii, el a comandat un taxi, taximetrul fiind un cunoscut de al său cu care au mers împreună cu Spătărenco N. până la blocul locativ unde locuia partea vătămată la etajul I, i-a transmis lui Spătărenco N. cuțitul cu care să comită atacul, să amenințe partea vătămată, așteptându-l în taxi, iar după comiterea infracțiunii au fugit împreună cu același taxi de la locul faptei. La fel, inculpatul a telefonat și a căutat persoane cărora să le vândă obiectele din aur dobândite în rezultatul comiterii infracțiunii, iar banii obținuți după realizarea bunurilor sustrase i-au

împărțit între ei. Prin urmare, s-a confirmat cu certitudine că Paraico A. prin acțiunile sale a fost complice la comiterea infracțiunii incriminate.

Concluzia instanțelor de fond și apel privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, în opinia instanței de recurs, este justă și întemeiată, deoarece legislația în vigoare expres prevede că caracterul complex al faptei prejudiciabile în contextul tâlhăriei are ca efect caracterul complex al obiectului juridic special al tâlhăriei.

Astfel, *obiectul juridic principal* al infracțiunii din speță constituie, relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile. În cazul aplicării violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, *obiectul juridic secundar* îl constituie relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei. În situația amenințării cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, obiectul juridic secundar este format din relațiile sociale cu privire la libertatea psihică (morală) a persoanei.

Prin urmare, obiectul material principal îl reprezintă bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Latura obiectivă a tâlhăriei constă în fapta prejudiciabilă care este alcătuită din două acțiuni: 1) acțiunea principală, care se exprimă în sustragere (sub forma infracțiunii fapt tentat); 2) acțiunea adiacentă, care constă în atacul săvârșit asupra unei persoane, atac însoțit în mod alternativ de: a) violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate; b) amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe.

Prin *atac* se înțelege acțiunea agresivă a făptuitorului, surprinzătoare pentru victimă, care este însoțită de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe. Atacul în cadrul tâlhăriei presupune confruntarea personală a făptuitorului cu persoana care posedă, gestionează sau păzește bunurile proprietarului, fie cu alte persoane, prin a căror agresare făptuitorul tinde să-și atingă scopul.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 188 Cod penal se caracterizează prin vinovăție sub formă de intenție directă. La calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special de sustragere, cel prin care

se exprimă scopul de cupiditate.

În cazul tâlhăriei, scopul de sustragere apare la făptuitor în prealabil, el întreprinde acțiunile cu caracter agresiv tocmai în vederea atingerii acestui scop.

Astfel, instanța de apel a făcut o analiză completă tuturor probelor administrate, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate și încadrarea juridică a faptei.

Afirmația recurentului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele cauzei, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece ca probe, acestea au fost administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de către instanță la modul cuvenit.

Mai mult că, aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor ce i se impută, iar temei pentru casarea hotărârii judecătorești lipsesc.

Totodată, potrivit textului recursului declarat de avocatul Bobeica V. în numele inculpatului acesta invocă temei de casare a deciziei instanței de apel pct. 12) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci *când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Colegiul penal conchide că temeiul invocat nu persistă în cauză, deoarece instanțele judecătorești inferioare nu au făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către Paraico Artiom decât cea în baza căreia acesta a fost pus sub învinuire.

Prin urmare, instanța de recurs concluzionează, că motivele invocate în recursul declarat nu sunt întemeiate, iar careva erori, care ar constitui temei de intervenire în hotărârile judecătorești, în sensul casării acestora, nu au fost stabilite.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 – 419 Cod de procedură penală, iar temeiurile invocate de recurent prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul rejudecării hotărârii judecătorești și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului Paraico Artiom, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2016, în cauza penală în privința lui *Paraico Artiom Mihail*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 februarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti